

V berní exekuci berního úřadu v J. H. proti Josefu Č-ovi vznesla Ludmila Č-ová odpor u exekučního úřadu podle § 357 zák. čís. 76/27 sb. z. a n., jímž domáhala se vyloučení zabavených svršků z exekuce, tvrdíc k nim vlastnické právo. Exekuční úřad požádal okresní soud v J. H. o přísežný výslech odporovatelčin o údajích jejího odporu s tím, by odporovatelka byla vyzvána předložit seznam svého jmění. Prvý soud návrhu vyhověl, rekursní soud k stížnosti Ludmily Č-ové návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

V dovolacím rekursu se připouští, že při dožádání berního úřadu o přísežný výslech neběželo o úkon, jaký má na mysli § 47 ex. ř., a že nešlo ani o výslech, který by měl sloužiti k vyřízení sporu, jež Ludmila Č. podala ve smyslu § 357 zákona čís. 76/27 sb. z. a n. za berní exekuce, jež byla prováděna proti jejímu manželvi. Dovolací rekurs doličuje, že prý tento odpor byl pouze popudem k dožádání o výslech, který berní úřad jako úřad vymáhající uznal za potřebný v exekuční věci berní proti Josefu Č. a to ve smyslu § 347, 301 odst. 5 cit. zákona. Než dožádání svým obsahem nevyhovuje předpisům § 301 cit. z. a příslušné části prováděcího nařízení čís. 175/27 sb. z. a n., protože neobsahuje přesně a jasně formulované otázky, pokud by šlo o hospodářské poměry povinného dlužníka; z obsahu dožádání jest jasné, že výslech měl za účel jenom to, co se v dovolacím rekursu vylučuje, totiž šetření o poměrech Ludmily Č. a to jenom k vyjasnění odporu, který uplatnila v exekučním řízení prováděném proti manželovi. K tomu však přísežný výslech ve smyslu § 301 cit. z. neslouží a vymáhající úřad, jemuž sice v takovém nesporném řízení přiznati je povahu účastníka a tedy také právo k rekursu (§ 37 zákona čís. 100/31 sb. z. a n.), nemá tedy příčiny pokládati se za zkrácena, když rekursní soud za těchto okolností odepřel provedení přísežného výslechu. Soud není tu jenom prováděcím orgánem, nýbrž může samostatně zkoumati, jsou-li splněny formální předpoklady, které zákon pro jeho úkon určuje; v souzeném případě nepřekročil těchto mezí, protože za daných okolností byl by měl vlastně provést přísežný výslech Ludmily Č. v její vlastní věci, o čemž sám dovolací rekurs připouští, že by se nesrovnávalo se zákonem a jeho tendencí (anal. odst. 5 připomínek k § 301, odst. 5 v prov. nařízení čís. 175/27 sb. z. a n.).

Čís. 14591.

K výkladu §§ 427 a 428 obč. zák.

Z ujednání, že kupitel zatím ponechá koupené zboží u prodávacího a že mu je dává do komisionálního prodeje, neplyne, že zcizitel dal způsobem naznačeným v § 428 ex. ř. najevo vůli, že bude napříště držeti věc jménem žalobcovým.

(Rozh. ze dne 4. října 1935, Rv I 2217/33.)

Žalobce opřel v první stolici žalobní nárok uplatňovaný podle § 37 ex. ř. o tvrzení, že zabavené věci jsou jeho vlastnictvím, ježto jich nabyt koupí od dlužníka, jenž mu je též odevzdal. Věci ty zůstaly však podle ujednání nadále v obchodních místnostech dlužníkůvých a byly mu žalobcem přenechány až do odvolání do komise. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvody :

Na žalobci jest, by prokázal nejen platný titul k nabytí vlastnictví věci, ale i další skutečnost, že mu věci byly některým ze způsobů uvedených v §§ 426 až 428 obč. zák. dosavadním vlastníkem předány a že je od něho převzal. Jako titul k nabytí vlastnictví uplatňoval žalobce, že věci koupil od dlužníka Richarda W. za 9500 Kč na úhradu zápůjčky v téže výši. Soud první stolice uvádí ve svém rozsudku, že nemohl podle výsledků provedených důkazů zjistiti, zda šlo skutečně o koupi věci a že není vyloučeno, že šlo o zápůjčku, jak to tvrdí žalovaný, po případě o dání zboží k zajištění bez disposiční moci žalobcovy k vylučovaným věcem. Naproti tomu zjistil soud odvolací, že dlužník Richard W. dal žalobci vylučované věci k zajištění zápůjčky, kterou mu žalobce poskytl, takže šlo o převod vlastnictví k zajištění, čili o t. zv. zajišťovací převlastnění. Tento předpoklad odvolacího soudu napadá dovolání z dovolacího důvodu § 503 č. 3 c. ř. s. tvrdíc, že odporuje procesním spisům. Tato výtku rozporu se spisy byla by opodstatněna jen tehdy, kdyby se vytýkaný rozpor týkal podstatné části, totiž okolnosti pro spor rozhodné. Tomu však tak není, neboť i kdyby se přisvědčilo dovolatelovu stanovisku, že vůle smluvních stran, totiž vůle žalobce a exekuta Richarda W., nesměřovala k tomu, aby vylučované věci byly žalobci dány k zajištění jeho pohledávky proti exekutovi, nýbrž že žalobce vylučované věci od dlužníka koupil, nebylo by lze dovolání vyhověti a uznati ve smyslu žalobní žádosti, ježto nebyl prokázán druhý předpoklad pro nabytí vlastnictví, totiž předání a převzetí věci. Pro předpoklad, že vylučované věci byly na žalobce převedeny podle § 426 obč. zák. hmotným odevzdáním z ruky do ruky, neobsahují rozsudky obou nižších soudů žádných zjištění. Šlo o sklad zboží, tedy o movité věci, které pro svou povahu ani nepřipouštěly hmotného odevzdání a u kterých by jako způsob odevzdání mohlo přijíti v úvahu jen odevzdání znamením (§ 427 obč. zák.) nebo prohlášením (§ 428 obč. zák.). Pokud jde o odevzdání znamením, nevypočítává arci ustanovení § 427 obč. zák. všechna možná pro odevzdání rozhodná znamení, nýbrž uvádí jen příkladmo některá z nich. Povšechně lze říci, že postačí takové znamení, aby se z něho dalo nade vše pochybnost na venek poznati, že došlo k přechodu věci do jmění nabyvatele a v jeho moc a vládu. V souzeném případě nebylo nic takového zjištěno, ani tvrzeno. Pouhý soupis věcí není listinou ve smyslu § 427 obč. zák., kterou se prokazuje vlastnictví. Ani odevzdání věci prohlášením po rozumu § 428 obč. zák. nebylo prokázáno. Pro odevzdání podle tohoto ustanovení se vyžaduje, aby dosavadní držitel způsobem prokazatelným dal na jevo svou vůli, že bude držeti

věc budoucně jménem přejimatelovým. Pokud zákon žádá, aby se tak stalo způsobem prokazatelným, znamená to tolik, že nestačí snad pouhá ústní úmluva mezi čtyřma očima, již nelze přezkoumati, nýbrž že se vyžaduje, aby ujednání stran, je-li toho třeba, mohlo býti proti každému prokázáno tak, aby nezůstavovalo žádných pochybností a nebylo lze se obávati žádného zatajení nebo zlého úmyslu, jímž by bylo uškozeno někomu jinému (srov. rozh. čís. 12650 sb. n. s.). Že by bylo mezi žalobcem a exekutem Richardem W. došlo k takovému ujednání, nebylo zjištěno. Předpoklad odvolacího soudu, že se nestalo prohlášení, podle něhož by byl exekut Richard W. jako prodávající k žalobci a jeho právnímu zástupci Dr. S. prohlásil, že bude míti zboží nadále jen v komisi, neodporuje spisům, neboť prohlásili žalobce a exekut dne 26. dubna 1932 — tedy dávno po tvrzené koupi zboží žalobcem, — že již před tím bylo mezi nimi ujednáno, že žalobce zatím ponechá koupené zboží u exekuta, a že mu je dal do komisionálního prodeje. Z takového ústního jednání by však ještě neplynulo, že zcizitel (exekut) dal způsobem nazečeným v § 428 obč. zák. najevo svou vůli, že bude napříště držeti věc jménem žalobce.

Čís. 14592.

K § 17 exek. řádu a § 44 zák. o pracovních soudech.

K výlučné příslušnosti exekučního soudu podle § 17 ex. ř. náleží spor propuštěného zaměstnance proti vnucené správě zaměstnavatelově na zaplacení služebních požitků.

Ustanovení § 17 ex. řádu nebylo změněno zákonem o pracovních soudech čís. 131/31 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 4. října 1935, R I 870/35.)

Žalobce domáhá se na vnucené správě městské elektrárny v K. zaplacení částky 1123 Kč proto, že byl od 20. dubna 1921 v této městské elektrárně zaměstnán jako úředník vedoucí knihy, že jeho služební poměr vnuceným správcem elektrárny byl vypovězen a zrušen ku dni 30. června 1933 a že vnucený správce se zdráhá vyplatiti žalobci remunerci za první pololetí 1933 v zažalované výši. **P r v ý s o u d** (okresní soud — oddělení pro pracovní soudy) uznal podle žaloby a **o d v o l a c í s o u d** jeho rozsudek potvrdil.

N e j v ý š š í s o u d zrušil rozsudku obou soudů pro zmatečnost a žalobu odmítl.

D ů v o d y :

Není o tom sporu, že na firmu »městská elektrárna v K.« byla podle usnesení okresního soudu v L. zavedena vnucená správa a že toto exekuční řízení, vedené u okresního soudu v K., dosud trvá. Podle druhého odstavce § 17 ex. ř. přísluší výlučně projednávat i rozhodovat všechny spory za řízení exekučního a z něho vzniklé, pokud v exekučním řádě jiný soud není prohlášen za příslušný k tomu. Vyžaduje tudíž